

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. I. C. C. R., a. s.**, zast. Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2005, č. j. 30 Ca 3/2005 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti zaplatit žalobci částku 1075 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta, se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Prostějov, referátu regionálního rozvoje, ze dne 21. 5. 2002, č. j. RR 175/2002 Ti, a rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, stavebního úřadu ze dne 25. 3. 2002, č. j. SÚ/994/02-Tom, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Ve správním řízení byl zamítnut návrh žalobce na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene pro stavbu „Tranzitní telekomunikační trasa“ úsek Vyškov – Olomouc, pro jejíž umístění bylo vydáno územní rozhodnutí dne 8. 3. 2001, a to na pozemek parc. č. 943 v katastrálním území Brodek u Přerova.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyšel při posouzení věci z ust. § 108 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „stavební zákon“). Naopak správní orgány v dané věci dospěly k závěru, že již došlo k zásahu do vlastnických práv vlastníků pozemků dotčených předmětnou stavbou, není proto v jejich kompetenci takovou záležitost řešit, neboť stavba již byla provedena. Podle názoru krajského soudu však v této věci nelze popírat kompetenci stavebního úřadu z hlediska naplnění ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona a o věci nerozhodnout jen proto, že z faktických důvodů lze rozhodnout před započítáním stavby. Zákonem svěřená kompetence stavebního úřadu není závislá na tom, kdy byl návrh podán, přičemž tato kompetence nezaniká a ani se nepřenáší na jiný orgán.

Tento rozsudek krajského soudu napadl v celém rozsahu kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), i z důvodu tvrzené nesprávnosti posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Stěžovatel podal nejprve kasační stížnost bez uvedení konkrétního stížního bodu, byl tedy krajským soudem vyzván k odstranění nedostatků kasační stížnosti.

V průběhu shora uvedené lhůty k odstranění nedostatků kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že odůvodnění rozsudku obsahuje jen velice kusou zmínku o právním názoru, nijak však již nezdůvodnil, proč by měl stavební úřad porušit článek 2 odst. 3 Ústavy České republiky a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto právního názoru není vůbec zřejmé, proč má stavební úřad rozhodovat mimo své kompetence. Podle názoru stěžovatele není stavební úřad oprávněn rozhodovat o zřízení věcného břemene podle ust. § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“). Větu druhou tohoto ustanovení je nutné vykládat v kontextu věty první. Stejně tak je nutné vykládat ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona, že v okamžiku rozhodování o vyvlastnění není stavba ani postavena, ani rozestavěna. Tomuto závěru nasvědčuje nejen gramatický výklad, ale i výklad historický – původně znění ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona do 30. 6. 1992 umožňovalo vyvlastnit nemovitosti potřebné k uskutečnění nebo užívání staveb, od 1. 7. 1992 však novelou stavebního zákona bylo vypuštěno spojení „užívání staveb“. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že vyvlastnit lze jen tehdy, není-li možné cíle vyvlastnění dosáhnout jinak. Krajský soud nijak nevysvětlil, proč by stavební úřad neměl respektovat ust. § 110 odst. 1 stavebního zákona, když cíle omezení vlastnického práva lze dosáhnout postupem podle občanského zákoníku (podle ust. § 135c občanského zákoníku však takovým orgánem může být pouze soud).

Stěžovatel dále ve lhůtě pro odstranění nedostatků kasační stížnosti podal své další vyjádření, v němž opětovně uvádí důvody uvedené shora. Mimoto ještě poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 12. 1993, č. j. 6 A 10/92-27, podle něhož z ustanovení žádného předpisu nelze dovodit subjektivní oprávnění na vyvlastnění, a osoba, která neúspěšně podala takový návrh se u soudu nemůže dovolat toho, že byla na takovém právu zkrácena. Uvedl pak dále, že stěžovatel nikdy nezpochyboval svou kompetenci zřídit věcné břemeno, avšak pouze před zahájením stavby. Ze všech těchto důvodů se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti její důvodnost nesdílel. Podle jeho názoru stěžovatel mylně a nesprávně interpretuje ust. § 108 stavebního zákona a ust. § 90 odst. 1 a § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Z příslušné právní úpravy je zřejmé, že ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích obsahuje dvě normativní věty – první řeší případ, kdy dojde k dohodě před započítáním stavby, druhá případ, kdy k dohodě nedojde,

zde však už není podmínka, že se tak musí stát před započítáním stavby. Zákon o telekomunikacích je tak v daném případě speciálním zákonem k zákonu stavebnímu. Žádný právní předpis nestanoví podmínku pro zřízení věcného břemene, že se tak musí stát před realizací stavby. Kasační stížnost navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud, jsa vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovateli lze přisvědčit v tom smyslu, že napadený rozsudek je poměrně kuse zdůvodněn, nicméně základní právní názor v odůvodnění tohoto rozsudku uveden je, a lze jej tak meritorně přezkoumat. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud vyšel z toho, že pravomoc rozhodnout danou věc (zřízení věcného břemene podle zákona o telekomunikacích v příslušném správním řízení podle stavebního zákona) má stavební úřad, bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o stavbu plánovanou, či již rozestavěnou či realizovanou. Nejvyšší správní soud takový právní názor sdílí s krajským soudem z těchto důvodů.

Podle ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona, pozemky, stavby a práva k nim, potřebné pro uskutečnění staveb nebo opatření ve veřejném zájmu, uvedených v odstavci 2, lze vyvlastnit nebo vlastnická práva k pozemkům a stavbám lze omezit rozhodnutím stavebního úřadu (dále jen „vyvlastnit“).

Podle § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, pozemky, stavby a práva k nim pro uskutečnění staveb nebo opatření ve veřejném zájmu lze vyvlastnit nebo vlastnická práva k pozemkům a stavbám omezit rozhodnutím stavebního úřadu (dále jen „vyvlastnit“), m. j. i pro „účely vymezené zvláštními zákony“.

Podle § 90 odst. 1 zákona o telekomunikacích, „držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě a držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení jsou ve veřejném zájmu oprávněni a) zřizovat a provozovat na cizích pozemcích nadzemní a podzemní vedení telekomunikační sítě, včetně jejich opěrných a vytyčovací bodů, telefonní budky pro veřejné telefonní automaty, přetínat tyto pozemky vodiči a umísťovat v nich vedení telekomunikační sítě, b) po dohodě s vlastníkem budovy zřizovat a provozovat v cizích budovách vnitřní telekomunikační rozvody, koncové body telekomunikační sítě, přípojné telekomunikační vedení pro veřejné telefonní automaty a telekomunikační zařízení veřejné telekomunikační sítě, ...“

Podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, „pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) uzavře držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitele osvědčení o registraci ke zřizování a provozování

veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení.“

Podle § 135c odst. 1 občanského zákoníku, zřídí-li někdo stavbu na cizím pozemku, ač na to nemá právo, může soud na návrh vlastníka pozemku rozhodnout, že stavbu je třeba odstranit na náklady toho, kdo stavbu zřídil (dále jen „vlastník stavby“). Podle odst. 2 cit. ust. pokud by odstranění stavby nebylo účelné, přikáže ji soud za náhradu do vlastnictví vlastníku pozemku, pokud s tím vlastník pozemku souhlasí. Podle odst. 3 cit. ust. soud může uspořádat poměry mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby i jinak, zejména též zřídí za náhradu věcné břemeno, které je nezbytné k výkonu vlastnického práva ke stavbě.

Nedostatek pravomoci stavebních úřadů k rozhodování o případech, kdy stavební úřad svým rozhodnutím zřizuje věcné břemeno podle zvláštního zákona (zde zákona o telekomunikacích) na stavbu již provedenou či rozestavěnou, nelze dovozovat z ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona, jak činí stěžovatel.

V dané věci je nutné celý rozhodovací proces veřejné správy rozdělit do dvou základních oblastí – hmotněprávní a procesněprávní. Jak je patrné z ust. § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, účel pro vyvlastnění (tedy částečně hmotněprávní úpravu) stavební zákon odkazuje zvláštnímu zákonu (sám stavební zákon však stanoví ještě další hmotněprávní podmínku – vyvlastnění je možné pouze ve veřejném zájmu). Proto je nutné tuto podmínku (tedy účel vyvlastnění) při rozhodování čerpat toliko ze zvláštního právního předpisu, na nějž stavební zákon sám odkazuje. Při procesněprávním posouzení pak stavební úřad vychází ze stavebního zákona.

Stěžovatel sice poukázal na novelizaci ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona, provedenou zákonem č. 262/1992 Sb. s účinností od 1. 7. 1992, ovšem nelze s ním již souhlasit v jeho právním názoru, že tato novelizace toliko „vypustila“ z právní normy pojem „užívání staveb“. Jak je z tohoto zákona patrné, tato novela komplexně nově vymezila ust. § 108 stavebního zákona (srov. bod 35 tohoto zákona). Ačkoliv tedy ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona již dále neužívá slovní spojení „užívání staveb“, vymezuje podmínky pro vyvlastnění nově mj. o pojem „opatření ve veřejném zájmu“ (srov. současně účinné znění ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona). Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tímto pojmem nutné rozumět takové situace, na něž pamatují zvláštní zákony, které upravují konkrétní účel pro vyvlastnění (či omezení vlastnického práva). Při takovém postupu je tak možné vyvlastnit toliko ve veřejném zájmu pro účel stanovený zvláštním zákonem (zde zákonem o telekomunikacích – ust. § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona).

V této věci je zvláštním zákonem zákon o telekomunikacích. Jak vyplývá ze znění jeho ust. § 90 odst. 1, tento zákon dává příslušnému subjektu příslušná oprávnění. Výkon těchto oprávnění (resp. jejich zřízení) pak upravuje zákon o telekomunikacích ve svém ust. § 91 odst. 3. Toto ustanovení zavádí příslušný postup a podmínky pro zřízení takového oprávnění. Jak plyne z gramatického znění této normy, prvním krokem při zřízení takového oprávnění, je dohoda před zahájením stavby (ust. § 91 odst. 3 věta první). Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tato část právní normy neomezuje možnost dohody mezi držitelem telekomunikační licence a vlastníkem příslušné nemovitosti pouze na období před zahájením stavby v tom smyslu, že po zahájení stavby by již taková dohoda nebyla možná. Dohoda mezi těmito subjekty je možná i nadále, a to v podstatě kdykoliv (zákon těžko může dvěma subjektům zakázat uzavření dohody určitého obsahu). Tato část právní normy pouze stanoví první podmínku, při jejímž nesplnění je možné postupovat podle druhé věty

tohoto ustanovení, a tedy zřídit věcné břemeno stavebním úřadem. Tato část právní normy však již nestanoví podmínku, kterou obsahuje věta první – tedy „před zahájením stavby“, a svou hypotézu konstruuje pouze tak, že „nedojde k dohodě“. Naopak – pokud k dohodě nedojde, nelze, jak na to mj. i správně poukázal krajský soud, odmítat zřízení věcného břemene, i když je stavba již zahájena, neboť v tom případě stavební úřad odmítá provést správní řízení, k němuž je povinen ze zákona o telekomunikacích. Jak bylo shora uvedeno, toto rozhodnutí stavebního úřadu již zákon neváže na podmínku „před zahájením stavby“, neboť to z jeho znění nevyplývá. Výklad právních předpisů nemůže vyložit něco, co v právním předpisu není.

Lze tak uvést, že věta druhá ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích podmínku „před zahájením stavby“ nestanoví, a stavební úřad tak při svém rozhodování nemůže z této podmínky vycházet. Pokud tak učiní, vkládá svým výkladem do zákona něco, co v tomto zákoně není, což v právním státě není přípustné.

Smysl ust. § 91 odst. 3 věta druhá zákona o telekomunikacích je zřejmý – je jím především úprava vzájemných vztahů držitele telekomunikační licence a vlastníka dotčené nemovitosti, a to bez ohledu na skutečnost, zda stavba již byla zahájena či nikoliv. Při výkladu, který zvolil stavební úřad, by tak vzájemné vztahy těchto dvou subjektů zůstaly stavebním úřadem neupraveny, a stavební úřad by tak odmítal poskytnout ochranu (zde vydat rozhodnutí) tam, kde má pravomoc tak rozhodnout. V tom je nutné spatřovat, jak správně poukázal krajský soud, rozpor s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť státní moc v takovém případě není uplatňována v případě a v mezích stanovených zákonem.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že u stavby již zahájené či dokončené nelze postupovat podle ust. § 135c občanského zákoníku, neboť občanský zákoník svým vymezením „zřídit stavbu, ač na to nemá právo“ (srov. ust. § 135c odst. 1 občanského zákoníku) nemůže zasahovat do oblasti práva veřejného, neboť tyto právní vztahy občanský zákoník neupravuje. Právem, které zmiňuje občanský zákoník, je právo soukromé, pojmovým znakem je zde zásah do práva vlastnického (ust. § 126 občanského zákoníku). V praxi však mohou nastat situace, kdy do samotného práva vlastnického k zásahu přímo nedojde, byť stavba vlastníka nemovitosti omezuje – takové omezení vlastnického práva většinou upravují předpisy práva veřejného. Právě takovým případem je pak zřízení věcného břemene podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, kdy k dotčení vlastnického práva dochází veřejnoprávním oprávněním příslušného subjektu. V takovém případě tak nejsou splněny podmínky ust. § 135c občanského zákoníku a taková žaloba by byla u obecného soudu neúspěšná. Proto musí o právním sporu rozhodnout příslušný stavební úřad podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud ve svém, byť poměrně stručně zmíněném právním názoru, pochybil, kasační stížnost tak shledal nedůvodnou a zamítl ji (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud pak uvádí, že zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, byl zrušen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Proto při novém projednání věci je nutné vycházet z ust. § 147 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 za použití ust. § 120 s. ř. s., neboť ve věci byl plně úspěšný žalobce. Výše náhrady je tvořena odměnou za právní

zastoupení – 1 úkon právní pomoci (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a 1 režijní paušál podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náhradu nákladů řízení přisoudil soud k rukám advokáta a poskytl k tomu stěžovateli přiměřenou lhůtu (ust. § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití ust. § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu